

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Duminica după Botezul Domnului

ÎNCEPUTUL PROPOVĂDUIRII DOMNULUI

**DUMINICA
DUPĂ BOTEZUL DOMNULUI**
(*Începutul propovăduirii
Domnului*)

SF. CUV. GHEORGHE HOZEVITUL;
SF. CUV. DOMNICA

Sfântul Apostol și Evanghelist Matei, în pericopa evanghelică citită în această duminică, la Sfânta și dumnezeiasca Liturghie, ne prezintă ieșirea la propovăduire a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Evanghelistul plasează momentul după ispitirea din pustiu la Carantania (cap. 4, 1-11), moment care marchează începutul activității publice a Domnului Iisus (cap. 4, vers. 12-17) și prin care Acesta iese din anonimul în care stătuse treizeci de ani și Se descoperă lumii pentru a-și împlini misiunea dumnezeiască de propovăduire a Evangheliei Împărăției cerurilor și de mântuire a întregii omeniri, misiune Treimică încredințată de către **Părintele Ceresc încă înainte de întemeierea lumii.**

Sfânta Evanghelie din această duminică ne spune că Mântuitorul Hristos, după ce a fost botezat, auzind că Ioan a fost întemnițat, a plecat în partea de Nord a Israelului, anume în hotarele lui Zabulon și Neftali (conform planului lui Dumnezeu, binevestit de profetul Isaia cu aproape opt sute de ani înainte – Isaia 8, 23), adică în Galileea, care era locuită, încă de pe vremea robiei babilonice, nu doar de evrei, ci și de alte popoare, de populații păgâne, străine de credința cea adevărată. Galileea neamurilor devenise o conglomerată de popoare, rase, religii, culturi. Or, necunoscând atât de bine legea mozaică și nefiind familiarizați cu voia lui Dumnezeu, nu era prea greu pentru aceștia să se afunde în noianul păcatelor,

care aveau drept consecință moartea. Tocmai acestor disprețuiți de iudeii credincioși S-a hotărât Domnul Hristos să le predice lumina cunoștinței de Dumnezeu în prima Sa ieșire mesianică în lume, arătând prin aceasta că „nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi” (Matei 9, 12), și că venirea Sa în lume are ca scop mântuirea întregii lumi, nu doar a poporului evreu. Desigur, în primul rând, Mântuitorul Hristos vine în lume pentru mântuirea poporului evreu, în care S-a născut, dar nu vine în mod exclusiv pentru acesta, ci pentru umanitatea întreagă, pentru toate popoarele, pentru noi toți.

Mai aflăm din pericopa evanghelică de astăzi că Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, a pornit de-a lungul și de-a latul Țării Sfinte și a propovăduit Evanghelia Împărăției cerurilor (Matei 4, 23), făcându-i început

prin cuvintele pe care le-am auzit în pericopa de astăzi: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor!” (Matei 4, 17). Ne aducem aminte că și Sfântul Ioan Botezătorul s-a folosit în predica sa de aceste cuvinte, făcându-le emblema misiunii sale, aceea de a pregăti poporul pentru venirea lui Mesia, Căruia el se socotea doar un smerit Înaintemergător. Era un cuvânt ce i se revelase de vreme ce Însuși Fiul lui Dumnezeu își va începe slujirea mesianică cu aceleași cuvinte, făcând din „pocăință”, care înseamnă întoarcerea totală a lumii către Dumnezeu, un scop esențial al venirii Sale între oameni. Prin aceasta vedem că există nu numai o legătură între Botezul Domnului și Evanghelia Sa, ci și o legătură între predicarea Împărăției cerurilor și pocăință. Evanghelia ne face atenți și asupra legăturii care există între Tainele Bisericii, în acest caz, între

Taina Botezului și Taina Pocăinței, ca porți de intrare a oamenilor în Împărăția lui Dumnezeu. Există o relație strânsă între binevestirea Împărăției cerurilor și chemarea la pocăință, ca pregătire pentru a putea intra în Împărăția cerurilor prin Sfântul Botez.

Taina Sfântului Botez se săvârșește o singură dată, în apă și în Duh Sfânt, dar Sfânta Taină a Pocăinței, ca „botez al lacrimilor”, se săvârșește cât mai des, pentru ca omul să se curățească de păcatele săvârșite după Botez și să se poată împărtăși, fără de osândă, cu Trupul și Sângele lui Hristos, ca să dobândească viața veșnică în Împărăția cerurilor. În acest sens, Sfântul Ioan Scărarul spune că „primind Botezul în

copilărie ne-am întinat după aceea; însă prin acesta (botezul lacrimilor) l-am curățit și pe acela. Dacă acesta nu s-ar fi dăruit de Dumnezeu oamenilor din iubire de oameni, cu adevărat rari ar fi cei ce se mântuiesc”.

Sfântul Antonie cel Mare, fiind întrebat înainte de moarte ce ar mai face dacă ar trăi mai mult?, a răspuns: „Dacă aș trăi mai mult, aș învăța să mă pocăiesc mai bine”. Și aceasta a spus-o după zeci de ani de nevoiță, de post și de rugăciune. Deci, pocăința trebuie să fie o constantă a vieții oricărui creștin, o permanentă curățire de păcate, pentru a dobândi mântuirea și sfințenia ca daruri ale Împărăției lui Dumnezeu.

Având toate acestea în vedere, să nu

uităm să conștientizăm faptul că Sfânta Taină a Botezului și Sfânta Taină a Pocăinței sunt izvoare de lumină și bucurie pentru viața creștină și că rugăciunea permanentă a Bisericii la Sfânta Liturghie este aceasta: „Cealaltă vreme a vieții noastre în pace și întru pocăință să o săvârșim” (Ectenia cererilor).

Așadar, să ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos ca să ne ajute să înțelegem și să lucrăm în viața noastră această taină a tainelor, care este Pocăința, ca pregătire pentru o împărtășire curată cu Trupul și Sângele Său, prin care pregustăm bucuria vieții veșnice din Împărăția cerurilor, spre slava lui Dumnezeu și a noastră mântuire. Amin. ❀

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

SFÂNTUL CUVIOS TEODOSIE CEL MARE, ÎNCEPĂTORUL VIEȚII CĂLUGĂREȘTI DE OBȘTE DIN PALESTINA

În data de 11 ianuarie, Biserica Ortodoxă sărbătorește un important sfânt, Cuviosul Teodosie cel Mare, supranumit și Chinoviarhul, pentru că a fost începătorul și organizatorul vieții monahale de obște din Palestina și Țara Sfântă, acolo unde, în secolele 5-6, a pus bazele celei mai mari mănăstiri din regiune, viețuind în comuniune cu ucenicii săi și învrednicindu-se de săvârșirea multor fapte de seamă.

S-a născut către anul 423 în familia lui Proeresie și Evloghia, care erau amândoi credincioși și cucernici. A intrat de tânăr în monahism. Din râvnă pentru Locurile Sfinte, a pornit spre Ierusalim, pe vremea Sinodului IV Ecumenic de la Calcedon (anul 451). Trecând prin Antiohia, s-a dus la marele Simeon Stâlpnicul, de la care a deprins înclinarea spre viața cea îmbunătățită și care i-a prorocit că va fi păstor peste multe oi cuvântătoare pe care le va scoate din gura lupului.

Ajuns la Ierusalim, Teodosie s-a închinat la toate locurile sfinte pomenite în Evanghelii. A viețuit un timp într-o mică comunitate monastică la jumătatea drumului dintre Ierusalim și Betleem. S-a retras apoi într-o peșteră din apropierea Betleemului, după tradiție peștera în care cei trei Magi au petrecut noaptea după ce s-au închinat Pruncului Iisus. Timp de 30 de ani, Teodosie a trăit în post și rugăciune. Datorită vieții sale ascetice, s-au adunat mulți ucenici în jurul lui, care îl ascultau și-i urmau viața.

Pentru ei Sfântul Teodosie pune bazele unei mănăstiri în anul 479, la 7 km de Betleem, în deșertul Iudeii. Locul înălțării ei a fost indicat de Dumnezeu, în urma rugăciunilor sfântului, printr-o minune prin care cărbunele și tămâia din cădelnița unui ucenic de-al său s-au aprins singure în timpul peregrinării prin deșert a acestuia. Curând, mănăstirea înălțată

devine o adevărată lavră, primul așezământ monahal de amploare din regiunea Țării Sfinte, găzduind aproape 700 de călugări. Viața monahală a acestora era bazată pe regulile Sfântului Vasile cel Mare, frații adunându-se în biserică de șapte ori pe zi pentru rugăciune.

În jurul bisericii au fost înălțate, progresiv, spații de găzduire pentru călători sau localnici, în special cei săraci, un arhondaric pentru călugării străini, infirmerii separate pentru monahi și mireni, dar și un așezământ pentru persoanele muribunde. Constatând diversitatea neamurilor celor care locuiau în Lavra Cuviosului Teodosie, acesta se îngrijește ca alte biserici mai mici să fie zidite și sfintele slujbe să fie oficiate și în limbi precum armeană, siriacă sau georgiană. Toți locuitorii și vizitatorii mănăstirii se adunau, însă, în biserica principală pentru a primi Sfintele Taine, unde slujbele erau oficiate în limba greacă.

Numeroase minuni sunt legate de viața Cuviosului Teodosie, o parte din acestea manifestându-se prin înmulțirea pâinilor, prin rugăciunile sale, în perioade de foamete în regiune ori, pur și simplu, atunci când săracii trebuiau hrăniți, iar soluția acestei probleme nu era la îndemână.

Cunoscându-și dinainte sfârșitul, Sfântul Teodosie cheamă trei episcopi apropiați lui cărora le împărtășește momentul trecerii la Domnul. Trei zile

mai târziu, acesta adoarme în nădejdea vieții veșnice, în anul 529, la venerabila vârstă de 105 ani. Trupul său, îngropat inițial în peștera în care se nevoise în tinerețe, a fost mutat ulterior în mănăstirea care îi poartă numele.

Ieromonahul Macarie de la Mănăstirea Simonos Petras din Sfântul Munte Athos, în adaptarea sa în limba franceză a Vieții Sfinților Bisericii Ortodoxe publicată la Tesalonic, în 1988, remarca faptul că „dintre toate virtuțile Sfântului Teodosie, trei vor rămâne ucenicilor săi ca o moștenire vie: o severă asceză până la moarte, însoțită de o credință nestrămutată; mila față de săraci și bolnavi; sânguința neîncetată către rugăciune și către lauda lui Dumnezeu”. ❀

PROCLAMAREA

ANULUI OMAGIAL ȘI COMEMORATIV 2023

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa de lucru din 16 decembrie 2021, a examinat referatul Cancelariei Sfântului Sinod privind declararea anului 2023 în Patriarhia Română ca „Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice” și „Anul comemorativ al imnografilor și cântăreților bisericești (psalți)”.

Cancelaria Sfântului Sinod a formulat această propunere, care are ca **motivație principală dorința de a acorda o mai mare atenție pastorației și sprijinirii persoanelor vârstnice în contextul actual al unei societăți marcate de individualism și secularizare.**

Astfel, se propune o încurajare a participării persoanelor vârstnice la viața Bisericii, o mai consistentă contribuție a familiei, Bisericii și societății în sprijinul persoanelor vârstnice, precum și o intensificare a activităților social-filantropice și culturale dedicate acestei categorii sociale.

Icoana Anului Omagial 2023: Sfinții Simeon și Ana, ocrotitorii vârstnicilor

In icoană apar „două personaje din Vechiul Testament care s-au învrednicit să trăiască peste o sută de ani și să-L vadă pe Pruncul Iisus”, a precizat Părintele Patriarh. Este vorba de Sfântul și Dreptul Simeon, primitorul de Dumnezeu, și de Sf. Prorociță Ana, cinstiți în aceeași zi, pe 3 februarie, imediat după praznicul Întâmpinării Domnului.

Sfântul și Dreptul Simeon, primitorul de Dumnezeu

A fost unul dintre cei 70 de înțelepți care au tradus din limba ebraică în limba greacă Vechiul Testament, la porunca regelui Ptolemeu al Egiptului. Când a ajuns cu traducerea la capitolul 7, versetul 14 din cartea Prorocului Isaia, unde scrie „Iată fecioara va lua în pântece și va naște Fiu și vor chema numele lui Emanuil”, bătrânul Simeon s-a îndoit în inima sa, zicând că nu este cu puțință ca o fecioară să nască neștiind de bărbat și a vrut să modifice aceste cuvinte. A fost însă oprit de un înger care i-a spus: „Nu fi necredincios în cele scrise, a căror împlinire tu însuși o vei vedea, pentru că nu vei gusta moartea până ce nu vei vedea pe Cel ce Se va naște din Curata Fecioară, Hristos Domnul”.

Despre această făgăduință scrie și Sf. Ev. Luca: „Și era făgăduit lui de la Duhul Sfânt să nu vadă moartea, până ce va vedea pe Hristosul Domnului!” (Luca 2:26). Simeon a dat crezare cuvintelor îngerești și a așteptat venirea lui Hristos în lume.

La patruzeci de zile după naștere, când Pruncul Iisus a fost adus la Templul din Ierusalim, Sf. Simeon a luat în mâini pe

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca 2023 să fie „Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice” și „Anul comemorativ al imnografilor și cântăreților bisericești (psalți)”. Proclamarea solemnă a avut loc duminică, iar evenimentul s-a încheiat cu prezentarea icoanei reprezentative a tematicii omagiale.

Pentru anul comemorativ, motivația este dată de dorința de a cinsti pe autorii și interpreții muzicii bisericești, ca exemple elocvente de cultivare a muzicii bisericești, care susține rugăciunea și intensifică viața liturgică a comunităților bisericești.

Potrivit programului cadru (liturgic, cultural și mediatic),

I. În primul semestru al anului 2023 va fi tratată tema: „Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice”, care va fi prezentată astfel:

1. Forme ale pastorației și sprijinirii persoanelor vârstnice în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție;
2. Principii și metode privind pastorația persoanelor vârstnice în viața Bisericii;
3. Parohia, familia și persoanele

vârstnice, astăzi: comuniune și conlucrare;

II. În al doilea semestru al anului 2023 va fi tratată tema: „Anul comemorativ al imnografilor și cântăreților bisericești (psalți)”, care va fi prezentată astfel:

1. Despre cântarea religioasă în Sfânta Scriptură;
2. Semnificația cântării liturgice potrivit Sfintei Tradiții ortodoxe. Nume și chipuri de imnografi creștini;
3. Importanța muzicii psaltice în cultul și misiunea Bisericii Ortodoxe Române;
4. Compozitori și psalți români care au contribuit la românirea și dezvoltarea muzicii psaltice liturgice. (basilica.ro)

Domnul și a rostit cuvintele: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta”. Dreptul a prorocit atunci despre pătimirile lui Hristos și răstignirea Lui, spunând că prin suflul Născătoarei de Dumnezeu va trece sabia mahnirii și a necazului.

Tradiția spune că dreptul Simeon a murit la vârsta de 360 de ani.

Sfânta Prorociță Ana

Aceasta era fiica lui Fanuel, din neamul lui Așer și avea 84 de ani la Întâmpinarea Domnului. Rămăsese văduvă după numai șapte ani de căsătorie și a trăit restul vieții la Templul din Ierusalim în post și rugăciune. S-a învrednicit a fi de față la primirea pruncului Iisus de către Dreptul Simeon. „Lăuda pe Dumnezeu și vorbea despre Prunc tuturor celor ce așteptau mântuire în Ierusalim”, relatează Sf. Ev. Luca.

Ocrotitori și modele pentru vârstnici

Acești doi sfinți au fost aleși ca ocrotitori spirituali și modele pentru vârstnici în Anul omagial 2023.

„Dreptul Simeon devine model și ocrotitor al persoanelor vârstnice pentru că era învățat, drept, temător de Dumnezeu, răbdător, plin de credință și nădejde. Slăbiciunea trupească a bătrâneții este acoperită de tăria înțelepciunii, de bogăția cunoașterii, de frumusețea blândeții și a bunătății”, a spus Patriarhul României în prima zi a anului.

Prin proclamarea acestui an omagial, Patriarhia Română dorește să tragă și un semnal de alarmă asupra faptului că în prezent foarte mulți bătrâni trăiesc în multă

însingurare, în izolare de comunitate, simțindu-se cumva inutili acesteia sau, mai mult, traumatizați de propria îmbătrânire, ajung chiar la deznădejde.

„Biserica este chemată să gândească noi forme și metode pastorale actuale, apropiindu-se mai mult de nevoile și așteptările bătrânilor. Concomitent, trebuie lucrat și la creșterea și educarea tinerilor spre a nu marginaliza persoanele vârstnice, a nu le abandona și izola în centre de asistență socială, deoarece tinerii și persoanele în vârstă au nevoie unii de ceilalți. Mai precis, bătrânii au nevoie de o mângâiere și de un cuvânt de încurajare, iar tinerii au nevoie de înțelepciunea, răbdarea și puterea de rugăciune a bătrânilor”, a explicat Patriarhul Daniel. (basilica.ro/text/prescurtat) ❀

SFÂNTUL ANTIPA DE LA CALAPODEȘTI, VINDECĂTOR AL BOLILOR FĂRĂ LEAC

Sfânt de origine română, prezent și în calendarele bisericilor ortodoxe grecești și rusești, Sfântul Antipa are o poveste de viață extrem de interesantă.

Multe sunt minunile din viața acestui nevoitor și cunoscându-i petrecerea în această lume, ne vom apropia cu drag de el, pomenindu-l în rugăciuni.

Încredințază unui pictor ucrainean, ierodiaconul Paisie, pentru a-i reda strălucirea și frumusețea. Nu se va mai despărți niciodată de această icoană, ea fiind odorul său cel mai drag și multe minuni a făcut această icoană.

Ieroschimonahul Nifon, cel care trudea pentru ridicarea Schitului românesc Prodromu, îl aduce la schit pe schimonahul Antipa și-l hirotonește diacon și apoi preot. Și pentru că are nevoie de cineva în țară care să strângă donații pentru ridicarea Schitului Prodromu, îl trimite pe ieroschimonahul Antipa la metocul Schitului de la Iași, de la Bucium, fiind rânduit o vreme iconom aici.

Dar pentru că donațiile din țară nu sunt suficiente, ieroschimonahii Nifon și Antipa pleacă în Rusia pentru a aduna banii necesari ridicării schitului. Sfântul Antipa simte că aici ar putea rămâne până la sfârșitul vieții lui. Ceea ce se și întâmplă după ce își sfârșește ascultarea, cu mari strădănitii și ispite: vaporul pe care se aflau 4 clopote pentru schit și 3000 de galbeni se scufundă în Marea Neagră. În acea noapte, sticla de la icoana Maicii Domnului a Sfântului Antipa s-a spart din senin cu mare zgomot. Sfântul a continuat colecta, dar la un moment dat nu se mai puteau schimba banii în aur, așa cum trebuia să trimită la Prodromu. Degrabă a alergat Sfântul Antipa la rugăciune la icoana Maicii Domnului și, pe când se ruga, aude în minte un glas: „Asta-i treaba Mitropolitului”. Așadar se duce la Mitropolit cu cererea sa, iar acesta intervine la Ministerul Finanțelor și astfel banii sunt schimbați în aur și trimiși la Prodromu.

Ultimii ani ai vieții îi petrece în nordul Rusiei, la Măn. Valaam, loc care cunoscuse o puternică influență a ucenicilor Sfântului Paisie de la Neamț. Se roagă mult și chiar plânge că nu-i ajunge timpul pentru rugăciune. Nelipsit

de la slujbe, iubește biserica, postește și se nevoiește. În chilia sa, unde a viețuit 17 ani, avea doar un analog, o strană, iar în loc de pat, o pătură aspră, întinsă pe jos.

Și-a cunoscut dinainte sfârșitul, căci cu trei zile înainte toate icoanele din chilia sa au căzut pe jos, iar icoana Maicii Domnului s-a așezat pe pieptul său. La 10 ianuarie 1882 a plecat la Domnul, prohodit de toți din mănăstire.

A fost cinstit ca sfânt începând din anul 1906, când monahii ruși de la Măn. Sf. Pantelimon (Rusicon) din Muntele Athos l-au înscris sub numele de Cuv. Ieroschimonah Antipa Atonitul - fără un act oficial de canonizare - în Mineiul rusesc de pe luna ianuarie. Este prăznuit de atunci la data de 10 ianuarie. Ieromonahul Makarios Simonopetritul l-a introdus în Sinaxarul athonit, publicat în 1988 la Salonic. Biserica Ortodoxă Română l-a trecut în calendarul sfinților în cadrul ședinței Sf. Sinod dedicate canonizării sfinților români din 20-21 iunie 1992, iar Biserica Ortodoxă Rusă în ședința Sf. Sinod din 19 iulie 2000.

Măn. Valaam a trecut prin mari distrugereri după Revoluția bolșevică, fiind refăcută abia în anul 1989. La 14 mai 1991, egumenul Andronik Trubaciov a găsit și dezgropat sfințele sale moaște, iar din 24 septembrie 1991 ele stau în biserica Sf. Serghie și Gherman.

Părți din moaștele Sf. Antipa se găsesc la multe biserici din România și din străinătate, printre care: Măn. Christiana din București, Biserica Rusă din București, Catedrala Arhiepiscopală din Constanța, Măn. Balamuci, Măn. Calapodești, Măn. Ciuflea din Chișinău, Măn. Suruceni (mâna dreaptă), și, bineînțeles, Biserica Sf. Serghie și Gherman de la Măn. Valaam. Icoana Maicii Domnului, și ea dispărută o vreme, a fost găsită în anul 2006. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 8 - 15 IANUARIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 8.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Botezul Domnului (Începutul propovăduirii Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 11.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 13.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie
Sâmbătă 14.01	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 15.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) - Utrenia, Sf. Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI

Alexandru, un copil mult dorit, se naște în anul 1816 în familia lui Gheorghe și Ecaterina Luchian din satul Calapodești, Bacău. Tatăl său, diacon în sat, părăsește această lume repede, lăsându-l orfan. Alexandru va prelua de mic grijile gospodăriei și va deprinde meșteșugul legătoriei de cărți. Dumnezeu însă îl va chema tainic, căci la vârsta de 20 de ani simte ceva minunat care-i umple inima și-l îndeamnă să aleagă mănăstirea. Mai târziu și mama sa se va retrage la mănăstire și va deveni schimonahia Elisabeta.

Alexandru pleacă la Măn. Neamț, unde se roagă cu multă înflăcărare la icoana Maicii Domnului. În chip minunat, perdeaua de la icoană se trage singură la o parte, încredințându-l astfel pe Alexandru că este pe drumul cel bun.

Pleacă apoi spre Măn. Căldărușani. Vreme de doi ani, el s-a nevoit aspru întru dobândirea curăției inimii, drept pentru care a și primit de la Dumnezeu darul lacrimilor și darul rugăciunii neîncetate. Mult s-a folosit tânărul de Cuviosul Ghedeon, un bătrân care pustnicea lângă mănăstire de mai bine de 30 de ani.

Cuviosul a petrecut o vreme în Schitul Brazi, din județul Vrancea, unde este primit ca monah și tuns cu numele de Alimpie.

Pleacă la Muntele Athos și stă 4 ani la Măn. Esfigmenu. Primește schima mare și numele de Antipa. Dornic de viață pustnicească, se retrage în isihie. Într-o bună zi ajunge la o colibă părăsită și găsește pe o poliță o icoană a Maicii Domnului, veche și deteriorată. O